

РЕШЕНИЕ

№ 20748

гр. София, 21.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6820** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 72, ал. 4 от Закон за министерството на вътрешните работи.

Производството е касационно, образувано и по реда на чл. 229, ал. 1, т. 2 от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при СДВР, адр. [населено място], [улица] срещу решение № 1113 от 29.02.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 109-ти състав, постановено по АНД № 13843/2023 г., с което съдът констатира незаконосъобразното задържане на ответника по касационната жалба И. С. К., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], бул. „Ц. Б. III Обединител“ № 54, осъществено на 19.12.2022 г. в 06 РУ-СДВР.

Производството е образувано и по частна касационна жалба на И. С. К., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], бул. „Ц. Б. III Обединител“ № 54 срещу определение № 1775 от 14.05.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 109-ти състав, постановено по АНД № 13843/2023 г., с което е отхвърлена молбата му по чл. 144 от АПК във вр. чл. 248 от ГПК за изменение на решение № 1113 от 29.02.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 109-ти състав, постановено по АНД № 13843/2023 г. в частта за разноските, като се присъди по висок размер на адвокатското възнаграждение на основание чл. 38,

ал. 2 от ЗАдв, от присъденото от 500 лв.

Касационната жалба навежда основания за неправилност на първоинстанционното решение, поради противоречие с материалния закон. Моли отмяна на решението и отхвърляне на жалбата по чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

В съдебното заседание касаторът се представлява от юрисконсулт, като поддържа касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба не се представлява в съдебното заседание, но оспорва жалбата по възражения по писмен отговор срещу нея. Моли първоинстанционното решение да бъде оставено в сила.

Частната жалба навежда основания за неправилност на първоинстанционното определение, поради противоречие с материалния закон. Моли отмяна на определението и присъждане на по-висок размер адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание частният жалбоподател не се представлява.

Ответникът по частната жалба се представлява в съдебното заседание от юрисконсулт, който оспорва частната жалба.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура поддържа в съдебното заседание за основателност на касационната жалба.

Т. КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ НА АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното по касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР от надлежна страна и е процесуално допустима. Тук следва да се посочи, че след нееднократното прекратяване на делото и изпращането му по подсъдност от районния съд на административния, с определение № 9417/10.10.2023 г. по адм.д. № 9042/2023 г. на ВАС, 5-то отд. , конкретно е изяснен предметът на спора. ВАС взема предвид, че ответникът по касационната жалба И. С. К. е обявен за общодържавно издирване с бюлетин № 327/2022 г. на СДВР и телеграма за обявяване за О. № 31088/23.11.2022 г. на ГДНП, като принудителното му довеждане е било постановено с Постановление от 05.12.2022 г. , издадено от Р. Д. – разследващ полицаи при Об РУ-СДВР. ВАС разяснява, че предмет на настоящото дело не е постановлението за принудително довеждане, което се обжалва по реда на НПК, а „изразеното с действие волеизявление на административен орган, с което са засегнати права и законни интереси на задържаното лице“. Тези фактически действия по задържането, извършени в изпълнение на постановлението за принудително довеждане, подлежат на обжалване по реда на ч. 72, ал. 4 от ЗМВР, като тяхната законност следва да се обсъди във връзка с разпоредбите на чл. 72 и сл. от ЗМВР.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива касационни основания. При служебната проверка на съответствието на решението с материалния закон, настоящият състав приема, че е налице основание за касиране на решението, като неизяснено от фактическа страна, за да може за се прецени правилното приложение на материалния закон, поради следното:

Съгласно чл. 220 от АПК касационният съд преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното

решение. Районният съд е установил от фактическа страна, във връзка с досъдебно производство № 230 ЗМК-1914/18.11.2022 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр.пр. № 44698/2022 г. на СРП, ответникът по касационната жалба е бил призован за разпит в качеството му на свидетел. Тъй като не е открит на адреса му и не се е отзовал на призоваване чрез съпругата му Х. К., е бил обявен за общодържавно издирване с бюлетин № 327/2022 г. на СДВР и телеграма за обявяване за О. № 31088/23.11.2022 г. на ГДНП. Принудителното му довеждане е било постановено с Постановление от 05.12.2022 г. , издадено от Р. Д. – разследващ полицай при 06 РУ-СДВР. Ответникът по касационната жалба И. К. е бил установен на 19.12.2022 г. и на същата дата е бил приведен в 06 РУ-СДВР. Бил е записан в книгата на задържаните лица, започнала на 14.12.2022 г. , като са посочени номерът и датата на акта въз основа на който е осъществено принудителното довеждане. Извършен му е личен обиск, за който е съставен протокол, в който е написал собственоръчно, че няма възражения. След провеждане на разпита е освободен, като са му върнати срещу разписка вещите, описани в протокола за личен обиск. Установено е, че продължителността на задържането му е от 16:35 ч. до 21:33 ч. При тези факти правилно районният съд е съобразил разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, според която е предвидено, че полицейските органи могат да задържат лица по реда предвиден в закона. Правилно е съобразено, че в разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР е предвидено, че за задържане на лице в хипотезите на чл. 72, ал. 1 от ЗМВР се издава заповед, каквато в случая не е издадена. Съдът, обаче, правилно е съобразил, че това не е нарушение, доколкото в чл. 11, ал. 6 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г. , която инструкция е издадена на основание чл. 72, ал. 9 от ЗМВР, е предвидено, че за лице, за което е постановено принудително довеждане или задържане по реда на НПК не се издава писмена заповед за задържане. Ето защо, в конкретния случай липсата на такава заповед не е нарушение на закона, както правилно районният съд е приел, че фактическото задържане на И. К. е било осъществено на предвидено в закона основание, разпоредено и осъществено от компетентни органи, както и с оглед на установено в закона цел. Съдът е приел, че при задържането са допуснати съществени закононарушения, които рефлектират на неговата законност. Т. нарушение било неизпълнението на чл. 15, ал. 1 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г. , която задължава органите по задържането да информират задържаното лице за причините за задържането му. Тези изводи районният съд прави единствено на базата на попълнената декларация от задържания за информиране за правата му – чл. 15, ал. 1 от Инструкцията и протоколът за обиск – чл. 20, ал. 1 от Инструкцията. Районният съд е следвало да изиска всякакви релевантни документи от администрацията на МВР, които свидетелстват за това, дали задържаният е информиран за причините за задържането му. Едва тогава, и съобразно изпълнението на това изискване, да се направят изводи за уведомяване или не за причината за задържането. Същото следва да се направи и във връзка с изясняването на факта дали е осигурено адвокатска защита на задържания по реда на закона. Районният съд прави извод, че видно от цитираната декларация И. К. е поискал да ползва адвокат за своя сметка, посочил е конкретен адвокат, като нямало данни по делото да е осигурено това му право по смисъла на чл. 72, ал. 5 от ЗМВР. Това било така, защото видно от декларацията, върху нея не е отразен точният час и дата на уведомяване на адвоката, каквито са изискванията на чл. 15, ал. 9 от Инструкцията. Спазването на чл. 15, ал. 9 от Инструкцията може да се докаже и с всякакви други релевантни доказателства, които

следва да се съберат от районния съд. Съществено за установяване на законността на фактическото задържане на И. К., което правилно е посочено от районния съд, е продължителността на задържането му, отнесена към причините за него. Съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 7 от ЗМВР, задържаното лице следва да се освободи незабавно след отпадане на основанието за задържането му. Тази разпоредба изключва задържането в излишна продължителност за постигане на целите му. В конкретния случай е установено, че И. К. е задържан 5 часа, за да бъде проведен разпит с него. По делото не е представен никакъв протокол от извършения разпит, за да се установи продължителността му и да се установи в крайна сметка дали тези 5 часа са били необходими за провеждане на разпита. Този факт следва да се установи от районния съд, включително с изискване на протокола за разпит. Следва да се установи също така, дали някакви други обстоятелства са налагали това 5-часово задържане, а също така дали адвокатът е присъствал на разпита. Едва след това могат да сенаправят изводи за съответствие на задържането с разпоредбите на материалния закон. Предвид всичко изложено до тук, решението на районния съд следва да бъде отменена на основание чл. 222, ал. 2 от АПК и делото върнато на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав.

По частната жалба:

Частната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 230 от АПК и от страна, за която оспореният акт е неблагоприятен, поради което е допустима. Тук следва да се посочи единствено, че доколкото частната жалба е насочена срещу определение, с което се отказва изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските, което решение се отменя изцяло като неправилно, то на това основание определението също следва да се отмени.

По разноските по водене на делото пред всички инстанции следва да се произнесе първоинстанционният съд на основание чл. 226, ал. 3 от АПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 222, ал. 2 от АПК вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, Административен съд София – град, XXIV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 1113 от 29.02.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 109-ти състав, постановено по АНД № 13843/2023 г.

ОТМЕНЯ определение № 1775 от 14.05.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 109-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

Председател:

Членове: